

LBRIS

We know
books

FOLDI PAL

Panzermeyer

**Biografia Brigadeführerului
Waffen SS Kurt Meyer**

editura
Miidecărți
2022

Cuprins

CAPITOLUL I	
ÎNCEPUTURILE	7
CAPITOLUL II	
MARȘUL VICTORIEI	20
CAPITOLUL III	
CÂMPURI DE LUPTĂ GLORIOASE.....	30
CAPITOLUL IV	
CRUCEA DE FIER CU SPADE	49
CAPITOLUL V	
BARBAROSSA	58
CAPITOLUL VI	
ROSTOV ȘI HARKOV	90
CAPITOLUL VII	
NOI AM APĂRAT NORMANDIA.....	109
CAPITOLUL VIII	
ATAC-VIN.....	121
CAPITOLUL IX	
SUNTEM O STÂNCĂ ÎN MIJLOCUL MĂRII	130
CAPITOLUL X	
ZIDURILE ÎNSÂNGERATE ALE CAENULUI	138
CAPITOLUL XI	
SACRIFICIU TOTAL.....	147
CAPITOLUL XII	
NEMURITORUL.....	155
CAPITOLUL XIII	
SFÂRȘITUL AMAR.....	162
CAPITOLUL XIV	
SEMNU LUI CAIN	167

CAPITOLUL I

ÎNCEPUTURILE

Kürt Meyer s-a născut pe 23 noiembrie 1910, în localitatea Jerxim¹, lângă Braunschweig, într-o familie de simplii muncitori. În cartea *Iadul de oțel*, Michael Reynolds afirmă că era copilul nelegitim al unei muncitoare și un al unui sergent, care luptase în Primul Război Mondial. Nu cunosc sursele lui Reynolds și, în orice caz, nu am găsit nicio dovadă că Meyer a fost un copil din flori.

Reynolds are o altă afirmație controversată; potrivit căruia Meyer a fost admis în Divizia *Leibstandarte* în ciuda faptului că „avea doar 175 cm înălțime și a trebuit să poarte pantofi ortopedici speciali la piciorul stâng din cauza unei răni căpătate din copilărie.”

Ei bine, această afirmație, de asemenea, pune sub semnul întrebării autenticitatea altor informații ale lui Reynolds, deoarece se știe bine la ce teste erau supuși candidații selectați pentru a intra

1 Jerxim este o comună din districtul Helmstedt din Saxonia Inferioară.

în Waffen-SS, iar cu atât mai mult pentru divizia *Leibstandarte*, care funcționa ca o divizie de gardă; În cadrul acestei divizii înălțimea obligatorie pentru recruți era de 180 de cm și, la început — când nu fusese încă necesară coborârea standardelor pentru a compensa pierderile de pe fronturile de luptă — Dietrich nu primea în efectivele Leibstandarte nici măcar pe cineva care avea un singur dinte plombat!

Ceea ce știm este că tatăl său, Ottó Meyer, după război a lucrat o perioadă ca muncitor într-o fabrică, iar la vârsta de 39 de ani a murit din cauza unei răni grave suferite pe front în 1917. Mama lui Meyer și-a crescut fiul singură, cu mari greutăți; nu a putut să-i asigure școlarizarea, deoarece, după ce fabrica în care lucra a dat faliment, și-a asigurat minimul necesar de trai din munci ocazionale – curățenie, spălat rufe

Astfel, Meyer a trebuit să întrerupă școala și a lucrat mai întâi ca ajutor de comerciant, apoi ca miner, sperând la un salariu mai bun. Toate aceste evenimente i-au influențat în mod fundamental caracterul – dacă vreți, și angajamentul politic. Patriotismul și dragostea pentru armată le-a moștenit probabil de la tatăl său, iar deznădejdea față de Republica de la Weimar², care nu i-a acordat tatălui său, invalid de război, o pensie și l-a obligat să muncească chiar și bolnav, ceea ce i-a provocat moartea prematură – i-a marcat profund viața.

Este caracteristic, dar adevărat, că așa-numita Republică de la Weimar, creată de social-democrații care se prezentau drept

2 **Republica de la Weimar** (în germană *Weimarer Republik*) este numele dat de istorici Germaniei după Primul Război Mondial și a fost prima democrație parlamentară din istoria Germaniei. Republica de la Weimar a existat între 1919-1933, de la proclamarea republicii, în urma Primului Război Mondial, și până la numirea lui Adolf Hitler în funcția de cancelar.

reprezentanți ai muncitorilor, favoriza doar o anumită minoritate și nu se interesa deloc de masele de muncitori și țărani. Așa-numita „Constituție de la Weimar” garanta numeroase drepturi și libertăți. Susținea libertatea de exprimare a opiniilor, prevedea egalitatea în fața legii și egalitatea de drepturi a femeilor și consacra, de asemenea, dreptul la muncă.

Cu toate acestea, foarte puțin din acest program foarte îndrăzneț a fost realizat. Pe de o parte, din motive de politică externă, căci puterile învingătoare au exploatat la maximum Germania învinsă; pe de altă parte, restul a fost capturat de elitele interne, cu complicitatea guvernului. Sistemul liberal a fost marcat de scăderea producției, șomajul masiv, inflația galopantă și sărăcirea rapidă și generalizată a oamenilor de rând. În același timp, ca un contrast dureros și dezgustător, băncile au crescut în putere, speculațiile și corupția au înflorit, iar criminalitatea obișnuită a atins un nivel fără precedent. Grevele se succedau una după alta, iar protestele și adunările politice de masă erau cotidiene. Cine nu făcea parte din elitele alese sau nu era reprezentantul lor, avea două opțiuni: fie se înscria în partidul comunist, care reprezenta proletariatul muncitor și cerea o revoluție de tip sovietic, fie se alătura unuia dintre cercurile naționaliste, care acționau sub lozincile „Germania aparține germanilor” și „lege și ordine,,.

Pentru Kurt Meyer, alegerea nu a fost niciodată o problemă, pe de o parte din cauza educației primite, pe de altă parte din experiențele sale personale. Între timp, deoarece mina unde lucra s-a închis, iar proprietarul a fugit în străinătate cu restul capitalului, a rămas șomer. Totuși, a avut și noroc, deoarece, pentru a reduce

criminalitatea scăpată de sub control, chiar și liberalii au fost nevoiți să ia unele măsuri, întărind astfel poliția.

Kurt Meyer, tânăr cu o bună constituție fizică și aspect impunător, s-a înscris în 1929 în cadrul *Landespolizei* din Mecklenburg³ (poliția provincială). Acesta a fost un pas important în cariera lui, deoarece primea un salariu modest, dar constant, prin urmare putea să se întrețină pe el și pe mama lui deja bolnavă.

După ce Adolf Hitler și naționali-socialiștii au ajuns la putere, a continuat refacerea potențialului militar al Germaniei, reînarmarea țării, care fusese începută anterior. Totuși, naziștii au făcut acest proces mult mai radical, mai extins și mai intens decât înainte. Astfel, ca prim pas, pentru a crește în mod latent efectivele Reichswehr-ului, au înființat Curatoriul Imperial pentru pregătirea militară a tineretului (*Reichskuratorium für die Jugendertüchtigung*)

Începând cu 7 septembrie 1933, și forțele de poliție au fost incluse în conceptul de reînarmare. Unitățile de poliție existente încă înainte de ianuarie 1933, staționate în cazărmi, au fost reunite în cadrul polițiilor regionale (*Landespolizei*), pentru a le deosebi de poliția districtuală (*Revierpolizei*).

Până în 1935, acestea au fost dotate într-un ritm accelerat și instruite pe baza principiilor militare. Trupele lor corespundeau, din punct de vedere al organizării și al armamentului, batalioanelor de infanterie.

Ca urmare a campaniei intense de recrutare, demarată și desfășurată inclusiv în rândurile poliției, Kurt Meyer a intrat în

3 Mecklenburg este o regiune istorică din nordul Germaniei, care cuprinde partea de vest și cea mai mare parte a landului Mecklenburg-Pomerania de Vest.

SS în 1931. Deși în memoriile sale nu face referire la acest lucru, este evident că l-au atras caracterul de elită al trupelor, uniforma elegantă neagră, faptul că în sfârșit putea deveni soldat și, desigur, perspectivele de viață mai bune.

Nu era nici profet, nici suficient de înțelept pentru a evalua pe ce cale fatală pășea. Însă toate acestea pot fi spuse despre 60 de milioane de germani.

Decizia sa a fost influențată, fără îndoială, și de faptul că, deși cerințele fizice pentru admiterea în SS erau mai ridicate decât în armată (încă o înfirmare a mitului „pantofului ortopedic”), cerințele de pregătire intelectuală erau însă mai scăzute.

Ne amintim că Meyer nu și-a putut termina studiile liceale, deoarece a trebuit să meargă la muncă. Este un fapt că aproape jumătate dintre recruții Waffen-SS au beneficiat doar de o educație minimă, iar candidații la gradul de ofițer erau admiși cu un nivel de pregătire mult mai scăzut decât în armată. Din această cauză, suportau mult mai bine disciplina dură și îndoctrinarea ideologică.

În perioada inițială petrecută în SS, superiorii săi s-au convins, fără îndoială, de capacitățile remarcabile ale lui Meyer, deoarece după un an a primit primul său grad de ofițer, cel de *Untersturmführer*, echivalent cu gradul de locotenent în armată.

Pe baza calificativului său excelent, la 14 mai 1934 a fost transferat la Berlin în calitate de comandant de pluton, în cadrul *Leibstandarte-SS Adolf Hitler* (în continuare: LSSAH).

Și acum, aici, să spunem câteva cuvinte despre această unitate de elită, care purta numele lui Hitler, întrucât Meyer și-a petrecut

cea mai mare parte a serviciului său militar și de război în cadrul acestei unități.

Originea Diviziei I SS Panzer „*Leibstandarte* Adolf Hitler” datează oficial din 1933, când, pentru completarea gărzii personale a lui Adolf Hitler, a fost înființată o gardă de elită. Sarcina organizării unității i-a revenit lui Josef “Sepp” Dietrich⁴, fost bodyguard al lui Adolf Hitler și adept devotat al acestuia.

Dietrich a obligat unitățile SS să pună la dispoziția sa câte trei tineri care, în timpul instrucției, obținuseră rezultate excelente, erau necondiționat loiali lui Hitler, aveau o vârstă medie sub 30 de ani, o înălțime minimă de 180 cm, o constituție fizică excelentă și, desigur, cazier judiciar curat. (Contrar opiniei răspândite, apartenența la partid – spre deosebire de sistemele comuniste – nu era obligatorie!)

Este evident că Meyer corespundea acestor cerințe, altfel nu ar fi putut pătrunde în această gardă de elită. Caracterul de gardă al *Leibstandarte* este demonstrat și de faptul că, din rândurile sale, pe parcursul războiului au provenit un comandant de armată (Dietrich), un comandant de corp de armată (Bittrich), trei comandanți de divizie (Teddy Wisch, Fritz Witt și Meyer), precum și mai mulți comandanți de regiment.

Unitatea, însă, la acel moment participa doar la exercițiile de antrenament de la Lichterfelde, unde Wilhelm I înființase o școală de ofițeri pentru armata prusacă.

4 Josef Dietrich, supranumit Sepp, (născut la 28 mai 1892, Hawangen, Germania - decedat la 21 aprilie 1966, Ludwigsburg, Germania de Vest), ofițer SS german care a comandat garda de corp a lui Adolf Hitler și a condus ulterior o armată de panzere (blindate) SS în cel de-al Doilea Război Mondial.

Formațiunea a apărut pentru prima dată în fața publicului la 8 aprilie 1933, când l-a însoțit pe Hitler la o adunare SA în Palatul Sporturilor din Berlin. La scurt timp după aceea, sub comanda lui Wilhelm Mohnke⁵, un pluton format din 12 oameni a primit sarcina de a asigura paza oficială a Cancelariei.

Ironia sortii face ca, 12 ani mai târziu, Wilhelm Mohnke să devină din nou comandantul gărzii Cancelariei (de această dată în calitate de *SS-Brigadeführer*) și, în această funcție, să trăiască ultimele clipe din viața Führerului și pătrunderea trupelor ruse în Berlin.

Pe parcursul anului 1933, efectivele gărzii au continuat să crească, în ciuda faptului că exigența criteriilor de admitere nu s-a schimbat deloc. Instrucția lor a continuat la Jüterbog și Zossen, iar în scurt timp au putut să dispună și de o fanfară militară, precum și de o unitate de cavalerie.

În iulie, un detașament condus de Teddy Wisch a fost repartizat pentru paza reședinței de vară a lui Adolf Hitler, "Cuibul Vulturului"⁶ de la Berchtesgaden. În acel moment devenise deja evident că Hitler considera această unitate drept garda sa personală și nu doar o formațiune însărcinată cu paza Cancelariei.

Acest lucru a fost confirmat oficial la 9 noiembrie, când, în cadrul unei ceremonii solemne cu torțe, unitatea a depus jurământ de credință veșnică față de Adolf Hitler. Formațiunea,

5 Wilhelm Mohnke s-a născut pe 15 martie 1911 la Lubeck și a avut gradul de general-maior al Waffen SS . A fost ultimul ofițer german care a apărut Cancelaria în 1945. Luat prizonier de ruși imediat după căderea Berlinului, a petrecut 10 ani în lagărele sovietice. Eliberat în 1955, Mohnke a trăit până în anul 2001.

6 Cabana a fost construită în 1938, iar aici Hitler a venit fix de 14 ori pe parcursul războiului. Deși Cuibul Vulturului este construit într-un pisaj absolut superb, Hitler s-a simțit atras mai mult de Berghof, Obersalzberg.

care până atunci purtase denumirea SS-Sonderkommando Berlin, și-a schimbat numele în *Leibstandarte*-SS Adolf Hitler. Unitatea a primit un drapel purtând numele lui Adolf Hitler, iar membrii ei, ca simbol al statutului lor privilegiat, au avut dreptul să poarte numele Führerului brodat pe manșetă.

În calitate de unitate responsabilă pentru securitatea personală a lui Adolf Hitler, a participat activ la acțiunile de epurare din timpul Noaptea cuțitelor lungi.”⁷.

Hitler – cedând insistențelor lui Heinrich Himmler – a consimțit ca din unitățile SS deja existente să fie creată o „forță permanentă de intervenție, mai bine înarmată”, denumită SS-Verfügungstruppe (SS-VT).

Conducerea armatei nu a privit cu ochi buni această inițiativă, fapt reflectat clar în documentul emis la 24 septembrie 1934 de către Werner von Blomberg, ministrul apărării, în care era schițată înființarea SS-Verfügungstruppe. Documentul preciza că „SS-ul, pentru îndeplinirea sarcinilor sale politice primite de la Führer, nu are nevoie de armament, de instruire militară sau de organizare militară; totuși, pentru executarea sarcinilor de politică internă stabilite de Führer, poate fi creată o trupă permanentă de intervenție.”

În conformitate cu aceasta, la câteva luni mai târziu, Hitler a înființat conducerea SS-VT și l-a numit la șefia sa pe Paul Hausser. Hausser, care a fost unul dintre cei mai influenți fondatori ai

7 Noaptea cuțitelor lungi sau „Operațiunea Colibri”, a avut loc în Germania între 30 iunie și 2 iulie 1934, când regimul nazist a executat cel puțin 85 de oameni din motive politice. Majoritatea celor uciși erau membri ai „Batalioanelor de asalt” (SA) (în germană *Sturmabteilung*), o organizație paramilitară nazistă. Adolf Hitler a acționat împotriva SA și împotriva liderului său, Ernst Röhm, deoarece vedea în independența SA și în apetitul membrilor acesteia pentru violențe de stradă o amenințare directă asupra puterii sale.

Waffen-SS și mai târziu unul dintre cei mai remarcabili generali ai săi, s-a retras în 1932 din Marele Stat Major al Reichswehr-ului. Curând a dobândit o mare influență în cadrul organizației naționaliste „Cască Neagră”, iar atunci când aceasta a fost absorbită în SA, a devenit colonel al organizației. De aici a pășit în SS și a ajuns la conducerea primei școli de ofițeri din Brunswick, cu gradul de SS-Brigadeführer, având sarcina de a transforma trupele Verfügungstruppe în luptători de elită.

La acea vreme, SS-ul armat era format din 2.600 de membri ai LSSAH, două regimente SS-VT, *Deutschland* și *Germania*, cu câte 5.040 de oameni, batalioanele *Totenkopf* (Craniu de Mort) cu 3.500 de membri, precum și școlile de ofițeri din Brunswick și nou-înființata școală de cadeti de la Bad Tölz, cu 759 de persoane. (Regimentele *Deutschland* și *Germania* au fost extinse ulterior cu soldați ai Führer-ului după anexarea Austriei în 1938.)

Pornind de la aceste începuturi modeste, Waffen-SS-ul a ajuns, în final, să devină o forță aproape de un milion de oameni.

Motivația lui Hitler pentru crearea SS-Verfügungstruppe este ilustrată bine într-o conversație cu Himmler din 1934: „În viitorul nostru Reich, SS-ul și poliția vor avea autoritate doar dacă vor dobândi caracter militar. Experiența gloriosului trecut războinic și rezultatele muncii educative desfășurate de NSDAP au format în poporul german o mentalitate de luptător, astfel încât poliția grasă, jovială și tricotând șosete, cum era poliția din perioada Weimar, nu mai poate inspira autoritate.”

Din acest motiv, era important ca SS-ul și poliția, în cadrul unităților lor, să se descurce la fel de bine pe front ca armata și să aducă aceleași jertfe de sânge ca orice altă unitate a forțelor armate.